

ENERGETICKÝ REGULAČNÍ ÚŘAD

Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

Sp. zn. SLS-06308/2017-ERU
Č. j.: 06308-13/2017-ERU

V Ostravě dne 28. listopadu 2017

ROZHODNUTÍ

Energetický regulační úřad, se sídlem Masarykovo nám. 5, 586 01 Jihlava, jako správní orgán věcně příslušný podle ustanovení § 52 zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podporovaných zdrojích“), ve správním řízení vedeném pod spisovou značkou SLS-06308/2017-ERU, zahájeném na návrh společnosti Energetické centrum, s. r. o., se sídlem Otín 3, 377 01 Jindřichův Hradec, IČO: 26051818 (dále též jen „navrhovatel“), ve věci sporu o splnění peněžité povinnosti vedeného se společností OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČO: 26463318 (dále též jen „odpůrce“), podle ustanovení § 141 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“)

rozhodl takto:

- I. Návrh společnosti Energetické centrum, s. r. o., se sídlem Otín 3, 377 01 Jindřichův Hradec, IČO: 26051818, aby bylo rozhodnuto, že společnost OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 – Karlín, IČO: 26463318, je povinna zaplatit společnosti Energetické centrum, s. r. o., se sídlem Otín 3, 377 01 Jindřichův Hradec, IČO: 26051818, částku 5.254.588 Kč spolu s úrokem z prodlení z této částky podle ustanovení § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., a to vše do 3 dnů od právní moci rozhodnutí,**

s e z a m í t á .

- II. Návrh společnosti Energetické centrum, s. r. o., se sídlem Otín 3, 377 01 Jindřichův Hradec, IČO: 26051818, aby bylo rozhodnuto, že společnost OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 – Karlín, IČO: 26463318, je povinna zaplatit společnosti Energetické centrum, s. r. o., se sídlem Otín 3, 377 01 Jindřichův Hradec, IČO: 26051818, náklady spojené s uplatněním pohledávky podle ustanovení § 3 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., ve výši 1.200 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.**

s e z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

I.

Podstata sporu a shrnutí důvodů

Energetický regulační úřad obdržel dne 1. června 2017 návrh společnosti Energetické centrum, s. r. o., se sídlem Otín 3, 377 01 Jindřichův Hradec, IČO: 26051818, na zahájení správního řízení a vydání rozhodnutí ve věci sporu o splnění peněžité povinnosti podle zákona č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, kdy jako odpůrce byla označena společnost OTE, a. s., se sídlem Sokolovská 192/79, 186 00 Praha 8 - Karlín, IČO: 26463318. Navrhovatel v rámci vylíčení rozhodných skutečností uvedl, že tomuto v souladu s pravidly zákona o podporovaných zdrojích energie na základě předložených výkazů vznikl ke dni 10. listopadu 2016 nárok na vyplacení podpory na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie ve výši 17.543.000,59 Kč. Ve dnech 11. listopadu 2016 a 28. listopadu 2016 však od odpůrce obdržel předmětnou podporu pouze ve výši 12.288.412,59 Kč. Rozdíl mezi obdrženou a nárokovanou částkou činí 5.254,588 Kč.

Svůj nárok navrhovatel odůvodnil následovně. Ve dnech 23. února 2015 až 3. června 2015 provedla Státní energetická koncepce kontrolu v kombinované výrobě elektřiny a tepla navrhovatele, kdy tato se týkala období celého roku 2013 a 2014. Na základě této kontroly byl vyhotoven protokol č. j. 031301615 ze dne 18. prosince 2015. Navrhovatel byl přesvědčen, že některá zjištění uvedená v protokolu jsou chybná, a proto vůči tomuto podal námítky, ve kterých zejména nesouhlasil s tím, že došlo k porušení ustanovení § 27 odst. 7 písm. a) zákona o podporovaných zdrojích energie. Dále navrhovatel namítal, že nemá oprávněný důvod se domnívat, že nepostupoval při výpočtu minimální účinnosti užití energie podle vyhlášky č. 441/2012 v souladu s ustanovením § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích energie, jelikož legislativní pravidla se mu zdají zmatečná, nejednoznačná, zavádějící a při jejich výkladu lze k tomuto přistupovat více způsoby. Navrhovatel dle svého mínění postupoval vždy co nejzodpovědněji v souladu se zaběhnutou praxí a v dobré víře. Na základě námitek byl zpracován dodatek k výše citovanému protokolu, ze kterého vyplynulo, že k porušení ustanovení § 27 odst. 7 písm. a) zákona o podporovaných zdrojích energie nedošlo, avšak k porušení ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích energie ano, s čímž se navrhovatel i nadále neztotožňuje. K tomuto pak navrhovatel uvádí, že mu nikdy nebyla uložena žádná povinnost ve vztahu k porušení ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích energie, resp. nikdy nebylo v tomto ohledu zahájeno správní řízení o spáchání správního deliktu. Pouze odpůrce jej vyzval k opravě výkazů a k vrácení neoprávněně čerpané podpory. Navrhovatel se necítil povinen k vrácení podpory, neboť dle jeho mínění Státní energetická inspekce neoznámila operátorovi trhu, že došlo v souvislosti se spácháním správního deliktu k neoprávněnému čerpání podpory ve smyslu ustanovení § 51 zákona o podporovaných zdrojích, což bylo sděleno odpůrci. Dne 21. dubna 2016 byl odpůrcem podán návrh k Energetickému regulačnímu úřadu o rozhodnutí sporu ve věci plnění peněžitých povinností, kdy v této věci vedené pod sp. zn. SLS-04822/2016-ERU bylo vydáno rozhodnutí, které ukládalo navrhovateli povinnost uhradit odpůrci částku 5.254.588 Kč s příslušenstvím. V rámci rozhodnutí o rozkladu však došlo ke zrušení rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu a k zastavení řízení. Odpůrce na základě tvrzení, že se jedná o bezdůvodné obohacení, přistoupil v listopadu roku 2016 k tomu, že navrhovateli výše

uvedenou částku započítal vůči nevyplaceným finančním prostředkům z podpory na výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie. Tato skutečnost byla odpůrcem sdělena prostřednictvím písemnosti „Informace o provedení zápočtu vzájemných pohledávek“. Navrhovatel má za to, že institut započtení dle ustanovení § 1982 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „občanský zákoník“), nemůže být v tomto případě využit, neboť k tomuto kroku může dojít pouze tehdy, kdyby ze strany navrhovatele vznikl vůči odpůrci závazek, což se nestalo, neboť navrhovateli nikdy nevznikl u odpůrce dluh.

Co se týče kompetencí Energetického regulačního úřadu, má navrhovatel za to, že tato je v tomto případě dána na základě ustanovení § 52 zákona o podporovaných zdrojích energie, neboť nedošlo k bezdůvodnému obohacení ve smyslu ustanovení § 2991 odst. 1 občanského zákoníku, když ze strany navrhovatele nedošlo k majetkovému prospěchu plněním bez právního důvodu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jelikož podpora byla vyplacena v souladu se zákonem a nebylo vydáno žádné správní rozhodnutí, které by stanovovalo jinak včetně naplnění skutkové podstaty podle ustanovení § 51 zákona o podporovaných zdrojích energie. Odpůrce nadto není oprávněn nárokovat si bezdůvodné obohacení, neboť se nejedná fakticky o jeho příjem, ale jde primárně o finanční prostředky ze státního rozpočtu, které odpůrce jako operátor trhu pouze přerozděluje. Z tohoto důvodu není odpůrce ani oprávněn využít institutu započtení. Mezi navrhovatelem a odpůrcem se tak nejedná o soukromoprávní vztah, nýbrž odpůrce toliko vykonává kogentně uložené povinnosti výplaty podpory. Jestliže jsou tedy odpůrci předány potřebné výkazy, tento je povinen na jejich základě vyplatit příslušnou podporu, kdy není možné, aby finanční částku započítával. Případné hodnocení, zda došlo k neoprávněnému čerpání podpory, je v kompetenci orgánů státní správy nebo soudu, nikoli operátora trhu.

Ve vztahu k samotnému porušení ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích navrhovatel sděluje, že tato otázka je pro tento spor irelevantní, neboť odpůrce neměl k provedení započtení právo. Přesto k tomuto dále uvádí, že zjištění Státní energetické inspekce jsou chybná. Vyhláška č. 441/2012 Sb. není prováděcím předpisem jen k ustanovení § 24 odst. 2 zákona o podporovaných zdrojích, a proto je nezbytné důsledně odlišovat její ustanovení, která zde jsou za zcela jiným účelem. Navrhovatel souhlasí s tím, že s odkazem na ustanovení § 1 odst. 3 této vyhlášky je dále třeba postupovat dle jejího ustanovení § 4. Příloha č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb. pak stanovuje skutečně zvlášť výpočet pro η_{el} a η_{th} , přičemž příloha č. 18 pak odkazuje pouze na v záhlaví tabulky uvedené hodnoty minimální účinnosti η_{el} , což vyvolává značnou zmatečnost a nejistotu výkladu právního předpisu. Jazykový výklad dané vyhlášky v kombinaci s výkladem zákona není dle navrhovatele vůbec použitelný, když tento by nás pravděpodobně dovedl k situaci, že, pokud v příloze č. 18 není hodnota η_{th} , není možno žádat o podporu tepla vůbec, což je v rozporu se zákonem. Je tudíž třeba hledat jiný výklad zákona, kterým podle navrhovatele je skutečnost, že pro výpočet účinnosti pro provozní podporu tepla je třeba vycházet z přílohy č. 4 odst. 3 vyhlášky č. 441/2012 Sb., což je dle jeho mínění dnes v praxi běžný postup, který je přijímán rovněž ze strany operátora trhu.

Na základě výše uvedené navrhovatel nesouhlasí s tím, že z jeho strany došlo k porušení ustanovení § 24 odst. 2 zákona o podporovaných zdrojích, kdy má za to, že jeho nárok na podporu za vykazované množství je oprávněný, když nadto odpůrce nikdy neuvedl žádnou pochybnost, že si nárokuje podporu, která mu nepřísluší, a proto požaduje, aby bylo

rozhodnuto, že odpůrce je povinen vyplatit částku ve výši 5.254.588 Kč spolu s úrokem z prodlení a uhradit náklady řízení, a to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Jako přílohy navrhovatel poskytl následující písemnosti: protokol Státní energetické inspekce č. j. 031301615 včetně jeho dodatku a námitek uplatněných navrhovatelem a jejich vyřízení, dopis navrhovatele odpůrci ze dne 17. března 2016 a ze dne 5. dubna 2016, písemnou výzvu odpůrce ze dne 4. dubna 2016, emailovou komunikaci s [REDAKCE] podklady ze spisové dokumentace Energetického regulačního úřadu sp. zn. SLS-04822/2017-ERU (rozhodnutí, rozklad, rozhodnutí předsedkyně), výpis z účtu navrhovatele ze dne 11. listopadu 2016 a ze dne 28. listopadu 2016, informaci o provedeném zápočtu vzájemných pohledávek ze dne 10. listopadu 2016, zápočet vzájemných pohledávek ze dne 6. prosince 2016, odpověď na dopis ze dne 6. prosince 2016 ve věci zápočtu pohledávek ze dne 16. prosince 2016 a dopis navrhovatele odpůrci ve věci podání návrhu na zahájení sporného správního řízení ze dne 18. května 2017.

Písemností ze dne 13. června 2017 došlo k oznámení zahájení řízení, kdy odpůrce byl současně vyzván k podání svého vyjádření do deseti pracovních dnů, které tento podal dne 28. června 2017. V rámci tohoto odpůrce mj. uvedl, že provedenou kontrolou bylo zjištěno, že navrhovatel nesplnil v kontrolovaném období minimální účinnost užití energie danou tabulkou uvedenou pod písm. b) v příloze č. 18 vyhlášky č. 441/2012 Sb., o stanovení minimální účinnosti užití energie při výrobě elektřiny a tepelné energie (dále též jen „vyhláška č. 441/2012 Sb.“), čímž došlo k porušení ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích. Z uvedeného protokolu dále dle odpůrce vyplývá rozdíl mezi neoprávněným vykázáním množství energie oproti skutečnému množství nahrazující měření v rozsahu: $108.933 - 3.841,24 = 105.091,76$ GJ. Neoprávněným vykázáním množství energie v tomto rozsahu byl odpůrce nucen uhradit navrhovateli částku neoprávněně čerpané podpory ve výši 5.254.588 Kč, což odpovídá zelenému bonusu ve výši 50 Kč za GJ vyrobeného tepla ve smyslu ustanovení § 26 zákona o podporovaných zdrojích. Navrhovatel byl odpůrcem vyzván k opravě údajů v systému operátora trhu a k vrácení neoprávněně čerpané podpory, na výzvu však neuhradil ničem, toliko ve svém přípisu zpochybnil zjištění Státní energetické inspekce. Následně odmítl nárok odpůrce s tím, že jednání v rozporu s ustanovením § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích není správním deliktem, nejsou tudíž dány podmínky pro aplikaci ustanovení § 51 zákona o podporovaných zdrojích. Odpůrce k tomuto sděluje, že si je vědom, že se v daném případě nejedná o správní delikt, a není tudíž možno využít citované ustanovení, avšak dle jeho mínění je navrhovatel i tak povinen podporu vrátit v rozsahu, v jakém na ní nemá nárok v souladu se zjištěním Státní energetické inspekce, kdy aktivní legitimace odpůrce vyplývá z ustanovení § 26 odst. 6 zákona o podporovaných zdrojích energie. Odpůrce tak přistoupil k vymáhání předmětné částky, kdy se obrátil na Energetický regulační úřad, avšak rozhodnutím předsedkyně tohoto správního orgánu bylo rozhodnuto o zastavení řízení z důvodu nekompetentnosti, když se spor týká bezdůvodného obohacení. Byť s tímto výkladem odpůrce nesouhlasí, má za to, že v tomto řízení otázka příslušnosti rozhodovat sporná není. Následně odpůrce využil institutu započtení dle ustanovení § 1982 občanského zákoníku, kdy odpůrce nesouhlasí s tvrzením navrhovatele. Dle jeho mínění neexistuje žádné zákonné ustanovení, které by jednání odpůrce zapovídalo. Dále k tomuto odpůrce sděluje, že podstata výplaty podpory má povahu naplňování veřejného zájmu, tedy veřejného práva, avšak odpůrce nemá vrchnostenské postavení při vyplácení podpory, rozhoduje tak jako subjekt soukromého práva, tj. především s péčí řádného hospodáře.

Samotný názor navrhovatele je tímto zpochybněn, když tento uplatňuje také úroky z prodlení a náklady tedy příslušenství soukromoprávní povahy. Odpůrce dále odkazuje na závěry Státní energetické inspekce a ohrazuje se proti uvedení části emailové komunikace s [REDACTED] s jiným výrobcem, v rámci které se snaží vyvolat dojem, že odpůrce sdílí shodný názor při posuzování účinnosti zdroje jako navrhovatel. Nadto tuto komunikaci považuje za chráněnou ve smyslu energetického zákona, z níž není možno dovozovat závěry pro širokou veřejnost, přičemž současně došlo k účelovému zamlčení konečného sdělení, dle kterého vyplývá, že účinnost η_{et} není možno počítat podle odst. 3 přílohy č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb., nýbrž účinnost η_{el} podle odst. 2 přílohy č. 4 uvedené vyhlášky. Tuto komunikaci je nezbytné považovat navíc jen za podpůrnou, neboť odpůrce není oprávněn poskytovat výklad k legislativě. Každopádně je zřejmé, že navrhovatel nebyl v dobré víře při čerpání podpory, resp. o pochybnostech byl průběžně informován. Jelikož tedy dle mínění odpůrce navrhovateli vznikla povinnost vrátit část podpory odpůrci, tento byl oprávněn provést započtení, kdy navíc naopak navrhovatel nebyl v dobré víře, je odpůrcem navrhováno, aby byl nárok zamítnut. V rámci vyjádření navrhuje odpůrce tyto důkazy: výpis z protokolu Státní energetické inspekce ze dne 18. prosince 2015, sdělení Státní energetické inspekce ze dne 3. března 2016, výzvu odpůrce ze dne 14. ledna 2016 a ze dne 1. dubna 2016, reakci navrhovatele ze dne 17. března 2016 a ze dne 5. dubna 2016, dopis odpůrce ze dne 6. prosince 2016, reakci navrhovatele na zápočet ze dne 16. prosince 2016, správní spis Energetického regulačního úřadu sp. zn. SLS-04822/2016-ERU, emailovou komunikaci mezi odpůrcem a dalším výrobcem a odpůrcem a navrhovatelem a případné vyjádření Státní energetické inspekce.

Na vyjádření odpůrce pak navrhovatel v prodloužené lhůtě zareagoval dne 18. srpna 2017, kdy ve svém podání mj. uvedl, že trvá na doplacení podpory, kdy má za to, že odpůrce nesplnil svou povinnost hradit zelený bonus na teplo. Navrhovatel zopakoval, že se nedomnívá, že by došlo k bezdůvodnému obohacení, a proto není odpůrce aktivně legitimován k jeho vymáhání. Z tohoto důvodu rovněž odpůrce není oprávněn využít institutu započtení. Dle názoru navrhovatele odpůrce vykonává kogentně uloženou povinnost výplaty podpory z finančních prostředků státu, kdy se nejedná o soukromoprávní vztah, v rámci kterého by bylo možno využívat započtení. Odpůrce je na základě předaných výkazů povinen vyplatit podporu, kdy hodnocení, zda došlo k neoprávněnému čerpání podpory je v kompetenci jen orgánů státní správy, popř. soudu. Ve vztahu k protokolu Státní energetické inspekce navrhovatel odkazuje na odůvodnění rozhodnutí o rozkladu, ze kterého vyplývá, že není možno jeho závěry bez dalšího převzít. Současně navrhovatel nevidí důvod, aby se Energetický regulační úřad obrátil na Státní energetickou inspekci ve věci právního výkladu dotčených ustanovení vyhlášky č. 441/2012 Sb., když se nejedná o orgán, který by měl pravomoc k vydávání závazných právních výkladů pro rozhodování jiných správních orgánů. K emailové komunikaci s odpůrcem navrhovatel sděluje, že se jednalo o komunikaci s dodavatelem informačních systémů, nikoli o jiného výrobce, jak tvrdí odpůrce, který spolupracuje s navrhovatelem. Navrhovatel nezamýšlel zamlčet korigování původního stanoviska odpůrce, nýbrž chtěl poukázat na nejasnou legislativu, kdy dle jeho názoru si ani sám odpůrce nebyl jistý správným výkladem předmětných ustanovení. K tomu navrhovatel dále dokládá Výkaz o výrobě tepla, kdy na předposledním řádku tabulky je uvedena „Dosažená účinnost výroby energie“ a na posledním řádku „Minimální účinnost výroby tepla nebo elektřiny a tepla“. Minimální účinnost výroby elektřiny ovšem ve výkazu uvedena není.

Navrhovatel tedy postupoval v dobré víře a v souladu s dobrými mravy a na svém návrhu stále trvá.

Na vyjádření navrhovatele zareagoval dne 4. září 2017 odpůrce, který uvedl, že je jako operátor trhu subjektem soukromého práva se svěřenou povinností výplaty podpory, kdy není nadán žádnou vrchnostenskou pravomocí. Navrhovatelem uplatněna pohledávka je dle jeho mínění soukromoprávním nárokem, což potvrzuje i její uplatnění u Energetického regulačního úřadu, který rozhoduje na základě zvláštního zákonného zmocnění spory soukromoprávní povahy. Odpůrce měl dle svého názoru právo zvolit cestu započtení, a to zejména z důvodu procesní ekonomie. Ve vztahu k uplatnění § 51 zákona o podporovaných zdrojích odpůrce sděluje, že úmyslem zákonodárce jistě nebylo to, aby výrobce si byl oprávněn ponechat neoprávněně vyplacenou podporu v případě, kdy nebyl spáchán správní delikt dle citovaného zákona. K emailové komunikaci odpůrce doplňuje, že podané informace ze dne 12. června 2015 zaměstnancem odpůrce byly dne 19. června 2015 uvedeny na pravou míru, což navrhovateli muselo být známo, kdy navíc tuto skutečnost navrhovatel Energetickému regulačnímu úřadu zamlčel, a proto je možné dovolávat se dobré víry toliko v tomto týdnu. Ke zjištění Státní energetické inspekce, resp. výtkám uplatněným v rozhodnutí o rozkladu, odpůrce navrhuje vyžádání zprávy Státní energetické inspekce k následnému posouzení, zda jsou závěry tohoto orgánu správné. Závěrem odpůrce uvádí, že nemá oprávnění k činnosti správního dozoru, ale při znalosti kontrolních zjištění příslušných správních orgánů z těchto musí vycházet, neboť v opačném případě by nepostupoval s péčí řádného hospodáře.

Energetický regulační úřad následně umožnil písemností ze dne 22. září 2017 účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci samé vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, kdy současně bylo vyjádření odpůrce zasláno navrhovateli. Své vyjádření k podkladům rozhodnutí podal pouze navrhovatel, a to dne 2. října 2017, kdy tento v podstatě odkázal na své předchozí vyjádření s tím, že setrvává na svém návrhu.

II.

Posouzení věci

Ve vztahu k projednávanému sporu lze bez dalšího shledat, že navrhovatel je mj. držitelem licence č. 310203718 na výrobu tepelné energie, kdy tento je provozovatelem výroby tepla s podporou výroby tepla z biomasy. Odpůrce je držitelem licence na činnost operátora trhu, kdy z tohoto titulu je rovněž subjektem pověřeným k administraci systému výplaty podpory podle zákona o podporovaných zdrojích.

Co se týče příslušnosti Energetického regulačního úřadu rozhodovat předmětný spor, tak na základě ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., Občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, platí, že: *„V občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.“*, a proto má Energetický regulační úřad za to, že rozhodovací kompetence v rámci tohoto sporu jsou dány zákonem o podporovaných zdrojích, a to konkrétně jeho ustanovením § 52, jenž upravuje speciálně pravomoc Energetického regulačního úřadu k rozhodování daného sporu. Podle ustanovení § 52 odst. 1 zákona o podporovaných zdrojích rozhoduje Energetický regulační úřad spory týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z druhotných zdrojů

nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla a podpory tepla. Podle odst. 2 téhož ustanovení Energetický regulační úřad rozhoduje další spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na základě tohoto zákona nebo o povinnosti vrácení neoprávněně čerpané podpory podle ustanovení § 51 zákona o podporovaných zdrojích. V dané souvislosti je předně nutno zmínit ve vztahu k ustanovení § 51 zákona o podporovaných zdrojích, že Energetický regulační úřad se ztotožňuje s tvrzením obou stran, že jednání odpůrce nebylo kvalifikovatelné jako správní delikt, a proto není možno příslušnou část ustanovení odst. 2 § 52 zákona o podporovaných zdrojích na daný případ vztáhnout.

Z výše uvedeného tak plyne, že v odst. 1 citovaného ustanovení zákona o podporovaných zdrojích je obsažena velmi široce vymezena působnost Energetického regulačního úřadu, která vztahuje předmět řízení k jakémukoli sporu týkajícímu se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů bez jakéhokoli omezení, ať např. obecným výčtem subjektů, na jejichž spor by uvedená kompetence dopadala či jinou věcnou konkretizací. S ohledem na věcnou působnost zákona o podporovaných zdrojích, který neupravuje pouze podmínky pro přiznání a uplatňování podpory, nýbrž i rámec jejího financování, je patrné, že i spory týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, z druhotných zdrojů nebo z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla a podpory tepla nutně musí být chápány mnohem širěji - tedy i jako spory, které vznikají právě při realizaci financování podpory. Zároveň při porovnání odst. 1 a odst. 2 ustanovení § 52 zákona o podporovaných zdrojích je zřejmé, že tím, že má Energetický regulační úřad rozhodovat rovněž další spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na základě tohoto zákona, bylo evidentně snahou zákonodárce výslovně postihnout typy sporů, v rámci kterých se např. někdo domáhá výplaty podpory v určité výši podle zákona o podporovaných zdrojích, když je zřejmé, že v takovémto případě se zajisté jedná o spor o splnění peněžité povinnosti. V tomto ohledu bylo posouzeno, že Energetický regulační úřad je věcně příslušný rozhodovat předmětný spor mezi navrhovatelem a odpůrcem, neboť se jedná o spor, jehož předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené zákonem, a to konkrétně vyplacení provozní podpory tepla ve smyslu ustanovení § 24 zákona o podporovaných zdrojích, resp. ustanovení § 28 téhož zákona.

K posouzení skutečnosti z hlediska kompetencí Energetického regulačního úřadu, zda se v daném případě jedná o bezdůvodné obohacení či zda odpůrce byl oprávněn provést započtení, Energetický regulační úřad konstatuje následující. Odpůrce na základě tvrzení, že se jedná o bezdůvodné obohacení, přistoupil v listopadu roku 2016 k tomu, že navrhovateli výše uvedenou částku započítal vůči doposud nevyplaceným finančním prostředkům z další podpory. S tímto navrhovatel nesouhlasí, neboť dle jeho mínění nedošlo k bezdůvodnému obohacení ve smyslu ustanovení § 2991 odst. 1 občanského zákoníku. Na základě odst. 2 citovaného ustanovení občanského zákoníku platí, že: *„Bez důvodně se obohatí zvláště ten, kdo získá majetkový prospěch plněním bez právního důvodu, plněním z právního důvodu, který odpadl, protiprávním užitím cizí hodnoty nebo tím, že za něho bylo plněno, co měl po právu plnit sám“*. V tomto ohledu lze shledat, že v případě neoprávněně vyplacené podpory by mohlo na straně navrhovatele dojít k majetkovému prospěchu plněním bez právního důvodu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl. Současně v situaci, kdyby podpora byla

vyplacena v souladu se zákonem a odpůrce by provedl započtení, tedy by nevyplatil další podporu, která navrhovateli náleží, bylo by možno zhodnotit, že se na straně odpůrce jedná o bezdůvodné obohacení. Tato otázka ovšem není pro daný spor z hlediska kompetencí rozhodná, neboť jeho předmětem není řešení, zda se jedná o bezdůvodné obohacení a zda mohlo být provedeno započtení ve smyslu občanského zákoníku, nýbrž zda navrhovateli náleží za určité období podpora v příslušné výši, resp. tento má v této souvislosti nárok na požadovanou částku. Byť tedy Energetický regulační úřad není obecně příslušný rozhodovat ve věcech bezdůvodného obohacení, resp. oprávněnosti započtení, jeho kompetence, jak vyplývá z již výše uvedeného, je dána na základě ustanovení § 52 odst. 2 zákona o podporovaných zdrojích, neboť se jedná o spor, kterým se navrhovatel domáhá vydání rozhodnutí, že má na určitou podporu nárok a ne na vydání určitého již uskutečněného plnění apod., v němž by navrhovatel toliko usiloval o nápravu určitého stavu, který tento považuje za protiprávní.

Přestože není primární podstatou sporu, zda odpůrce je či není oprávněn nárokovat si bezdůvodné obohacení či uplatnit institut započtení, je nutno ovšem tyto otázky bezesporu vyřešit. Nejedná se zde tedy o vlastní předmět sporu, jak byl vymezen navrhovatelem, ale o tzv. předběžnou otázku ve smyslu ustanovení § 57 správního řádu, tedy takovou o níž správní orgán přímo nerozhoduje, ale na níž závisí posouzení otázky hlavní. K tomuto Energetický regulační úřad potom uvádí, že nesouhlasí s tvrzením navrhovatele, že odpůrce jako operátor trhu jen přerozděluje finanční prostředky poskytnuté mu ze státního rozpočtu a není oprávněn sám rozhodovat o vyplacení podpory či její výši, resp. že nemohlo dojít k bezdůvodnému obohacení, popř. započtení, neboť se mezi spornými stranami nejednalo o soukromoprávní poměr. Ve vztahu k občanskému zákoníku lze předně doplnit, že přestože jde o rekodifikaci soukromého práva, je nesporné, že se tento v určitých oblastech dotkne rovněž práva veřejného, a to mj. také relativních majetkových práv, kdy tedy platí, že v celé řadě aspektů, které nejsou upraveny veřejným právem jinak, vychází veřejné právo z obecné občanskoprávní úpravy. V tomto případě ovšem není nezbytné zabývat se uplatněním bezdůvodného obohacení, resp. započtení, v oblasti práva veřejného, když mezi navrhovatelem a odpůrcem se dle mínění Energetického regulačního úřadu jedná jednoznačně o soukromoprávní vztah. Přestože odpůrce vykonává kogentně mu uloženou povinnost výplaty podpory ve veřejném zájmu, nedisponuje tento však žádnou veřejnoprávní pravomocí, a proto je nepochybné, že mezi plátcem a příjemcem vzniká klasický soukromoprávní vztah podléhající soukromému právu, na základě kterého přísluší každé ze stran určitá práva a povinnosti. Jestliže jsou tedy odpůrci předány potřebné výkazy, tento je povinen na jejich základě vyplatit příslušnou podporu, ovšem v situaci, kdy dojde k závěru, že na podporu určitý subjekt nemá nárok, je jeho povinností tuto nevyplatit, když je zřejmé, že tato by nebyla poskytnuta v souladu se zákonem. V opačném případě by se naopak vystavoval postihu, neboť by z jeho strany mohlo dojít k protizákonnému hospodaření ze státními prostředky. V této souvislosti se lze přiklonit k názoru odpůrce, že podstata výplaty podpory má sice povahu naplňování veřejného zájmu, tedy veřejného práva, avšak odpůrce nemá vrchnostenské postavení při vyplacení podpory, není tak nadán rozhodovací pravomocí jako např. správní orgány, rozhoduje tudíž čistě jako subjekt soukromého práva, tj. především s péčí řádného hospodáře. Pakliže je zhodnoceno, že mezi odpůrcem a navrhovatelem vzniká při vyplacení podpory soukromoprávní poměr, lze v tomto ohledu také nepochybně využít

typické soukromoprávní instituty jako je bezdůvodné obohacení nebo započtení. V situaci, kdy by bylo posouzeno, že navrhovatel by byla vyplacena podpora ve výši, která mu nepřísluší, bylo by možno zhodnotit, že navrhovatel se bezdůvodně obohatil a odpůrce by byl dle mínění Energetického regulačního úřadu oprávněn provést započtení ve smyslu ustanovení § 1982 odst. 1 občanského zákoníku. Jestliže dle tohoto ustanovení platí, že: *„Dlužili si strany vzájemně plnění stejného druhu, může každá z nich prohlásit vůči druhé straně, že svoji pohledávku započítává proti pohledávce druhé strany. K započtení lze přistoupit, jakmile straně vznikne právo požadovat uspokojení vlastní pohledávky a plnit svůj vlastní dluh.“*, lze konstatovat, že v tomto případě by mohly být splněny podmínky pro započtení. Obě strany sporu by měly vůči sobě vzájemně splatné pohledávky stejného druhu, a to peněžité pohledávky, kterými by byla provozní podpora tepla, kterou by byla jedna ze stran povinna vrátit, když na její vyplacení v minulosti neměla nárok, a druhá by byla povinna další podporu v souladu se zákonem o podporovaných zdrojích vyplatit, a proto odpůrci svědčilo právo učinit právní jednání směřující k započtení.

K samotnému předmětu sporu pak Energetický regulační úřad uvádí, že provedením listinných důkazů předložených a navržených navrhovatelem a odpůrcem (viz výše) bylo zjištěno následující. Na základě podnětu odpůrce zahájila Státní energetická inspekce dne 23. února 2015 u navrhovatele kontrolu, kdy předmětem kontroly byla oprávněnost čerpání podpory tepla vyráběného z biomasy v období od 1. ledna 2013 do 31. prosince 2014. V rámci kontroly bylo zjištěno, že navrhovatel provozuje bývalou závodní teplárnu, ve které je umístěn kotel na biomasu s následnou dodávkou páry do kondenzační odběrové turbíny s výkonem 5,6 MW a dva paralelně řazené výtopenské kotle na spalování těžkých topných olejů. Navrhovatel nárokoval u odpůrce celkem za kontrolované období 108.933 GJ tepelné energie vyrobené z biomasy dodané do rozvodného zařízení. Nárokované teplo bylo vyrobeno především spalováním zemědělské slámy. Právní úprava neumožňuje nárokovat podporu v případě spalování obnovitelného zdroje s neobnovitelným, avšak je přípustné spalovat různé druhy paliv v samostatných kotlích, a proto bylo v tomto případě kontrolujícími teplo vyrobené v samostatném kotli považováno za teplo z obnovitelného zdroje. Z výrobcem doložených tepelných a hmotnostních bilancí vyplynulo, že část tepla vyrobeného z biomasy prochází přes havarijní propoj a rovněž je teplo získáváno dochlazováním spalin, přičemž navrhovatel vyhodnocoval pouze jednu celkovou účinnost jako podmínku čerpání podpory dle ustanovení § 24 odst. 3 energetického zákona, a to podle ustanovení § 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb. V rámci kontroly bylo zjištěno, že jako užitečné teplo navrhovatel do výpočtu použil celkové teplo dodané do rozvodů z biomasy, tedy bez vyčlenění tepla, které procesem kombinované výroby elektřiny a tepla (dále též jen „KVET“) neprošlo, a neprovedl výpočet účinnosti výroby tepla v kotli příslušné této části dodávek. Pro výpočet účinnosti užití energie KVET pak navrhovatel použil přílohu č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb. písm. a) odst. 3, kterou porovnával s přílohou č. 18 písm. b), čímž dosáhl minimální účinnosti. Vzhledem k tomu, že hodnoty minimální účinnosti výroby energie v této tabulce jsou dle jejího označení hodnotami účinnosti výroby elektřiny a ne účinnosti výroby energie, jak počítal navrhovatel, tedy minimální účinnosti odpovídající vztahu v příloze č. 4 písm. a) odst. 2 vyhlášky č. 441/2012 Sb., provedli proto kontrolní pracovníci Státní energetické inspekce mj. nový výpočet účinnosti výroby tepla v kotlích, na základě kterého mohl navrhovatel nárokovat podporu jen na 3.841,24 GJ tepla. Kontrolou bylo tudíž dle Státní energetické inspekce prokázáno, že

navrhovatel v kontrolovaném období neplnil minimální účinnost užití energie danou tabulkou uvedenou pod písm. b) přílohy č. 18 vyhlášky 441/2012 Sb., čímž nedošlo ke splnění podmínek dle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích. V rámci příslušného protokolu o kontrole bylo konstatováno, že navrhovatel za období od 1. ledna 2013 do 31. prosince 2014 nárokoval podporu ve formě zeleného bonusu u odpůrce za množství 108.933 GJ tepla, přičemž mu dle provedených výpočtů příslušela podpora pouze za množství 3.841,24 GJ. Neoprávněně vykázané množství tepelné energie tudíž činilo 105.091,76 GJ, čemuž odpovídá neoprávněně čerpání podpory ve výši 5.254.588 Kč. Jelikož navrhovatel nesouhlasil se závěry uvedenými v protokolu Státní energetické inspekce, podal proti tomuto v zákonné lhůtě námitky, kdy námitka vztahující se k porušení ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích byla zamítnuta jako nedůvodná. Odpůrce se ztotožnil se závěry Státní energetické inspekce, a proto považuje vyplacenou podporu v období od 1. ledna 2013 do 31. prosince 2014 v částce ve výši 5.254.588 Kč za neoprávněně vyplacenou. Z tohoto důvodu požadoval po navrhovateli její vrácení, a když tento toto odmítl, přistoupil k jednostrannému započtení tak, že o citovanou částku vyplatil nižší nárokovanou podporu v dalším období. Konkrétně ke dni 10. listopadu 2016 měl navrhovatel nárok na vyplacení podpory ve výši 17.543.000,59 Kč, avšak ve dnech 11. listopadu 2016 a 28. listopadu 2016 od odpůrce obdržel předmětnou podporu pouze ve výši 12.288.412,59 Kč.

Obě strany sporu stejně jako Energetický regulační úřad přitom považují za nesporné, že nárok na podporu pro navrhovatele vychází z ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích, které odkazuje při výpočtu minimální účinnosti užití energie na prováděcí předpis, kterým je výše citovaná vyhláška č. 441/2012 Sb. S ohledem na skutečnost, že navrhovatel při KVET využívá ve své výrobně parní protitlakou turbínu se jmenovitým tepelným příkonem do 50 MW má Energetický regulační úřad a sporné strany za to, že při výpočtu je nezbytné na základě ustanovení § 4 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 441/2012 Sb. účinnost výroby energie stanovit postupem podle přílohy č. 4 k této vyhlášce, kdy zjištěné hodnoty je potom nutné porovnat s přílohou č. 18 písm. b) této vyhlášky. Jádrem sporu pak zůstává, zda má být pro výpočet využit vzorec uvedený v odst. 2 písm. a) přílohy č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb., dle kterého se zjišťují pro účely výpočtu minimální účinnosti pouze hodnoty účinnosti výroby elektřiny (η_{el}), či odst. 3. písm. a) přílohy č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb., který stanoví účinnost výroby energie (η_{et}). V tomto ohledu lze mít za prokázané a nesporné, že navrhovatel postupoval při výpočtu dle odst. 3. písm. a) přílohy č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb. Odpůrce má naopak za to, že pro výpočet měl být využit vzorec uvedený v odst. 2 písm. a) přílohy č. 4 předmětné vyhlášky.

Energetický regulační úřad po prostudování podkladů a souvisejících právních předpisů dospěl k následujícím závěrům. Dle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích platí, že: „*Provozní podpora tepla se vztahuje na teplo vyrobené z podporované biomasy, pro kterou je stanovena podpora elektřiny podle § 4 odst. 5 písm. a), z biokapalin splňujících kritéria udržitelnosti stanovená prováděcím právním předpisem ve výrobnách tepla se jmenovitým tepelným výkonem vyšším než 200 kW nebo z geotermální energie v zařízeních se jmenovitým tepelným výkonem vyšším než 200 kW dodané do rozvodného tepelného zařízení soustavy zásobování tepelnou energií z výroben tepla, které jsou umístěné na území České republiky a které splňují minimální účinnost užití energie stanovenou prováděcím právním předpisem.*“. S ohledem na uvedené bylo v daném případě

nezbytné splnit podmínku výroby tepla z podporované biomasy dle citovaného ustanovení z výroben, které jsou na území České republiky a které současně splňují minimální účinnost užití energie dle vyhlášky č. 441/2012 Sb. V tomto prováděcím předpise je stanovena jak minimální účinnost užití energie při výrobě elektřiny a tepelné energie pro určené výrobní včetně minimální účinnosti užití energie pro splnění nároku na podporu podle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích, tak způsob stanovení účinnosti užití energie ve výrobních elektřiny, výrobních tepla nebo v kombinované výrobě elektřiny a tepla, a to v jeho jednotlivých přílohách. Jelikož se u odpůrce jedná o výrobu energie (KVET) v parním turbosoustrojí, je třeba pro dané účely použít v souladu s ustanovením § 4 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 441/2012 Sb., ze kterého se podává, že: „*Minimální účinnost výroby elektřiny a tepla ... v parní protitlaké turbíně a v kondenzační odběrové turbíně je uvedena v příloze č. 18 k této vyhlášce*“, přílohu č. 18, a to písm. b), které se přímo (rovněž dle svého názvu) vztahuje na kombinovanou výrobu elektřiny a tepla v parním turbosoustrojí. Jelikož odpůrce vyrábí energii z biomasy ve výrobně se jmenovitým příkonem do 50 MW (s elektrickým výkonem menším než 6 MW), kdy se jedná o kondenzační odběrovou parní turbínu, je pro účely podpory minimální účinnost užití energie vymezena v příloze č. 18 ve výši 44 %. Konečně o této položce není mezi navrhovatelem a odpůrcem sporu. Sporným však zůstává, jaká příloha resp. její část určuje pro potřeby odpůrce samotnou účinnost užití energie při výrobě elektřiny a tepla. Na základě ustanovení § 4 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 441/2012 Sb., která stanoví, že: „*Účinnost užití energie při výrobě elektřiny a tepla ... v parní protitlaké turbíně nebo v kondenzační odběrové turbíně se účinnost výroby energie stanoví postupem podle přílohy č. 4 k této vyhlášce*“, se tedy účinnost užití energie při výrobě elektřiny a tepla v parní protitlaké turbíně nebo v kondenzační odběrové turbíně stanoví postupem podle přílohy č. 4 stejné vyhlášky. Vzorce uvedené v písm. a) této přílohy platí pro výpočet a porovnání účinnosti a měrné spotřeby energie při výrobě elektřiny a při kombinované výrobě elektřiny a tepla ve výrobně se jmenovitým tepelným příkonem do 50 MW a v části b) při výrobě elektřiny a při kombinované výrobě elektřiny a tepla ve výrobně se jmenovitým tepelným příkonem nad 50 MW. Je tedy zřejmé, že navrhovatel bude pro své účely s ohledem na příkon jeho výrobní využívat písm. a) citované přílohy.

Jak již bylo uvedeno, navrhovatel použil pro svůj výpočet konkrétně odst. 3 písm. a) přílohy č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb., který stanoví vzorec pro účinnost výroby energie v parním turbosoustrojí s protitlakou nebo kondenzační odběrovou turbínou jako poměr fyzikálního ekvivalentu vyrobené elektřiny měřené na svorkách generátoru a užitečného tepla dodaného z výrobní k energii paliva spotřebovaného na jejich výrobu za stejnou dobu. Výsledek pak porovnával s již výše zmíněnou přílohou č. 18, čímž dle tohoto vyhodnocení minimální účinnosti dosáhl. Takovýto postup však dle názoru Energetického regulačního úřadu není správný, neboť dle jeho názoru v případě navrhovatele mělo dojít k výpočtu účinnosti užití energie dle odst. 2 písm. a) přílohy č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb., kdy výsledná hodnota měla být porovnávána s přílohou č. 18 písm. b) stejné vyhlášky. Ze systematiky jednotlivých příloh je jednoznačně patrný vztah mezi přílohou č. 4 písm. a) odst. 2 a přílohou č. 18 písm. b). Příloha č. 18 v písm. b) stanoví minimální účinnost užití výroby energie pro kombinovanou výrobu elektřiny a tepla v parním turbosoustrojí, kdy se jedná o podmínky, které splňuje navrhovatel. Přestože se tato část přílohy vztahuje na KVET zjišťují se pro účely minimální účinnosti pouze hodnoty účinnosti výroby elektřiny (η_{el}), tedy hodnoty účinnosti výroby tepla (η_{et}) nejsou pro danou tabulku relevantní. Tato skutečnost však neznamená, že

by se jednalo o jakousi nesrovnalost či rozpor v právním předpise, který by mohl vyvolávat značnou zmatečnost a nejistotu výkladu, jak se domnívá navrhovatel. Naopak Energetický regulační úřad považuje tento výklad za zcela logický, neboť když se v příloze č. 18 promítají pouze hodnoty η_{el} , je potom zcela nepochybné, že samotnou účinnost výroby energie je nutno určit pouze z přílohy č. 4 písm. a) odst. 2, jež stanoví také toliko hodnoty η_{el} v parním turbosoustrojí s protitlakou nebo kondenzační odběrovou turbínou. Oproti tomu dle odst. 3 písm. a) přílohy č. 4 dochází k výpočtu účinnosti výroby energie, kdy jsou zjišťovány hodnoty η_{et} , avšak tato hodnota se v rámci přílohy č. 18 vůbec nedosazuje, a proto je jasné, že hodnotu η_{et} není možno do tabulky dosazovat. Energetický regulační důvod nevidí žádné opodstatnění pro postup, dle kterého by se za hodnoty η_{el} měla doplňovat hodnota η_{et} , právě naopak se takový výklad jeví až absurdní. Nelze v tomto ohledu rovněž souhlasit s tvrzením navrhovatele, že jazykový výklad dané vyhlášky v kombinaci s výkladem zákona není vůbec použitelný, když tento by nás dle jeho mínění pravděpodobně dovedl k situaci, že pokud v příloze č. 18 není hodnota η_{et} , není možno žádat o podporu tepla vůbec, což je v rozporu se zákonem, a je tudíž třeba hledat jiný výklad zákona. Dle mínění Energetického regulačního úřadu z citované přílohy naprosto jednoznačně vyplývá, jak také je uvedeno v jejím názvu, že se tato použije pro kombinovanou výrobu elektřiny a tepla, kdy okolnost, že mezi vstupní hodnoty, dle kterých se určuje minimální účinnost výroby energie v parním turbosoustrojí, nepatří hodnota η_{et} , v žádném případě neznamená, že by nemohla být čerpána také podpora na výrobu tepla, pouze se tato hodnota pro tento účel nezapočítává. Jak již bylo zmíněno, je dle přílohy č. 18 písm. b) tento údaj ovšem zcela nepodstatný, z čehož je možno dospět pouze k jedinému závěru, tedy že odst. 3 písm. a) přílohy č. 4 nelze pro účely navrhovatele vůbec využít, neboť takovýmto postupem by došlo k získání informací, které nejsou určující a mohou vést k mylným výsledkům. K tomuto ostatně došlo ze strany navrhovatele, který použitím nesprávné části přílohy č. 4 a jejím porovnáním s přílohou č. 18 dospěl k výsledkům, které následně poskytoval odpůrci, který z těchto poté vycházel při poskytování podpory ve smyslu ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích, kdy ovšem na tuto nebyl v požadovaném rozsahu nárok. Současně lze uzavřít, že je sice pravdou, že ve výrobně navrhovatele při kombinované výrobě vzniká elektřina i teplo, avšak zákonodárce jednoznačně stanovil, že vstupní hodnotou pro procentuální určení minimální účinnosti výroby energie (KVET) v parním turbosoustrojí bude toliko účinnost výroby elektřiny, tedy hodnota η_{el} . Přestože se toto může jevit navrhovateli jako nesprávné, neboť při započítávání pouze η_{el} může v jeho případě dojít ke zjištění nižších hodnot minimální účinnosti apod., jedná se o princip, který vymezil pro účely výplaty podpory sám zákonodárce, a nelze tudíž za uplatnění zásady legality použít jiný výklad právních předpisů, byť by byl pro navrhovatele příznivější.

Energetický regulační úřad má tak za to, že interpretaci navrhovatele nelze považovat s ohledem na výše uvedené v souladu s právními předpisy, neboť výkladem vyhlášky č. 441/2012 Sb., lze dospět k jednoznačnému závěru, že navrhovatel nepostupoval při svých výpočtech správně, čímž si nárokoval podporu ve výši, která mu ovšem nepříslušela. V předmětném období navrhovatel dle řádně provedeného výpočtu na základě přílohy č. 4 písm. a) odst. 2 vyhlášky č. 441/2012 Sb. by prokazatelně nedosahoval hodnoty minimální účinnosti užití energie při KVET, resp. minimální účinnosti výroby elektřiny v parním turbosoustrojí s kondenzační odběrovou turbínou dle přílohy č. 18 písm. b) citované vyhlášky ve výši 44 %, kdy bylo zjištěno, že dle vypočtených údajů příslušela

navrhovateli toliko podpora pouze na teplo nepocházející z KVET, tedy na teplo pocházející z kotlů, kde bylo dosahováno minimální účinnosti výroby tepelné energie zjištěné na základě ustanovení § 2 odst. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb. podle její přílohy č. 15 stanovící v písm. b) minimální účinnost výroby tepelné energie pro palivové kotle z obnovitelných zdrojů energie. Nárok na podporu tak dle příslušných výpočtů vznikl pouze na množství 3.841,21 GJ, kdy v tomto smyslu je možno vyjít ze závěrů kontrolního orgánu, neboť v tomto ohledu nedošlo ze strany navrhovatele k jeho zpochybnění, když tento napadal výklad, resp. použití dotčených ustanovení, nikoli samotné výpočty, zjištěné hodnoty apod.

V tomto ohledu není taktéž možno přihlídnout k námitce navrhovatele, že příslušná ustanovení vyhlášky jsou nejednoznačná, neboť, jak vyplývá z výše uvedeného, lze logicky dospět především s ohledem na systematiku jednotlivých příloh a jejich částí k právnímu výkladu, který uplatňuje Energetický regulační úřad, potažmo Státní energetická inspekce, kdy navrhovatel nadto náležitě neodůvodnil, proč by se dle jeho mínění do tabulky uvedené v příloze č. 18 vyhlášky č. 441/2012 Sb., kde se hodnota η et vůbec nevyskytuje, měla tato hodnota vypočítána dle odst. 3 písm. a) přílohy č. 4 citované vyhlášky vlastně doplňovat, čímž tento neunesl své břemeno důkazní a tvrzení. Jestliže pak navrhovatel dále argumentuje, že postupoval se zaběhlou praxí a v dobré víře, že vykazuje u odpůrce hodnoty správné a pravdivé, a že mu na základě jím vykázaných hodnot byla vyplácena podpora řádně, je ze strany Energetického regulačního úřadu nutno konstatovat, že navrhovatel jen nesprávně a ve svůj prospěch zaměňuje pojem „neznalost zákona“ za pojem „dobrá víra“, ač ten znamená něco úplně jiného, než to, že navrhovatel nebyl pečlivý a svědomitý při zjišťování účinnosti dle vyhlášky č. 441/2012 Sb. Jestliže navrhovatel nevěděl, jakým způsobem má při uplatňování nároku na podporu postupovat, nemůže jít o omluvitelný omyl. V daném případě není možno se ze strany navrhovatele dovolávat dobré víry či neznalosti zákona, neboť tento si mohl, resp. musel být vědom, že výpočtem dle odst. 3 písm. a) přílohy č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb. vážným způsobem poruší předpisy na úseku poskytování podpory při výrobě energie z podporovaných zdrojů. Zároveň lze doplnit, že z předložené emailové komunikace vyplývá, že navrhovateli byly známy informace o tom, jaký způsob výpočtu považuje odpůrce za správný, a to minimálně od 19. června 2015, i když tato skutečnost nic nemění na tom, že je nezpochybnitelným faktem, že neznalost zákona nikoho neomlouvá a neznalostí zákona nelze dovodit dobrou víru. Okolnost, že navrhovateli byla vyplácena po určitou dobu podpora dle jim předávaných údajů, pak není pro daný spor relevantní, když je zřejmé, že odpůrce vycházel z poskytnutých podkladů a údajů s tím, že tyto byly z jeho strany považovány za pravdivé a správné do té doby, dokud tento nezjistil opak. Co se dále týče již zmíněné předložené emailové komunikace, lze k této toliko uvést, že tuto není možno považovat za chráněnou ve smyslu energetického zákona, jak se domnívá odpůrce, a proto tato mohla být předána třetí osobou navrhovateli. Zároveň je však nutno přisvědčit, že z této nelze dovozovat právně relevantní závěry, protože odpůrce jako operátor trhu není dle zákona subjektem, který by byl oprávněn poskytovat výklad legislativy. Takto tato mohla být navrhovatelem skutečně využita pouze podpůrně při jeho závěrech, jaký způsob výpočtu je třeba z jeho strany využít při uplatnění nároku na podporu. Každopádně v tomto ohledu není podstatné, zda byly odpůrcem poskytnuty zavádějící informace či nikoli, i když je z této v celém jejím kontextu dovoditelné, že odpůrce zastává při hodnocení nároku na podporu názor, že je nutno v situaci navrhovatele použít odst. 2 písm. a) přílohy č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb.

Závěrem je tak možno shrnout, že bylo bezpochyby doloženo, že navrhovatel za období od 1. ledna 2013 do 31. prosince 2014 nárokoval u odpůrce podporu za množství 108.933 GJ tepla, přičemž mu dle správně provedených výpočtů příslušela podpora pouze za množství 3.841,24 GJ. Neoprávněně vykázané množství tepelné energie tudíž činilo 105.091,76 GJ, čemuž odpovídá neoprávněné čerpání podpory ve výši 5.254.588 Kč. Navrhovatel tímto při špatné aplikaci vyhlášky č. 441/2012 Sb., kdy pro tento spor není rozhodné, zda tak bylo učiněno omylem či úmyslně, nesprávně vykazoval množství energie, v důsledku čehož nesplnil podmínky nezbytné pro nárok na provozní podporu tepla dle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích. V tomto ohledu mu pak byla předmětná podpora vyplacena ve výši, která mu nenáležela, a proto na jeho straně vznikl vůči odpůrci dluh, který tento jednostranně započítal ve vztahu k podpoře, která měla být z jeho strany navrhovateli vyplacena, kdy k tomuto byly naplněny předpoklady stanovené zákonem. Určující tak v tomto sporu je, že navrhovateli nebylo možno vyhovět, neboť na vyplacení podpory ve výši 5.254.588 Kč tento nemá nárok, neboť nesplnil podmínky pro její přiznání.

III.

Náklady řízení a úroky z prodlení

Navrhovatel zároveň požadoval, aby mu byly vedle částky 5.254.588 Kč přiznány také úroky z prodlení z této částky podle ustanovení § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s uplatněním pohledávky, určuje odměna likvidátora, likvidačního správce a člena orgánu právnické osoby jmenovaného soudem a upravují některé otázky Obchodního věstníku a veřejných rejstříků právnických a fyzických osob a dále náklady spojené s uplatněním pohledávky podle ustanovení § 3 výše citovaného nařízení vlády ve výši 1.200 Kč, a to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Podle ustanovení § 141 odst. 11 správního řádu platí, že „*Ve sporném řízení přiznává správní orgán účastníkovi, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, může správní orgán náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu správní orgán přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze správního orgánu.*“. V daném případě nebylo návrhu vůbec vyhověno, navrhovatel tak nedosáhl ani částečného úspěchu ve věci, a proto není možno aplikovat první větu citovaného ustanovení a náhradu nákladů přiznat. Současně nebyly dle návrhu přiznány navrhovateli úroky z prodlení, když je zřejmé, že tyto jsou jako příslušenství pohledávky akcesorickou pohledávkou, jejíž vznik je vždy závislý na vzniku vlastní pohledávky (jistiny). Jestliže tedy nebyla jistina navrhovateli přiznána, není možno rovněž vyhovět návrhu na úhradu úroků z prodlení.

IV. Závěr

Podle ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu platí, že: „*Ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.*“.

Z charakteru sporných řízení tudíž vyplývá, že důkazní břemeno není možno přenášet na správní orgán, neboť v tomto řízení platí speciální úprava dokazování obdobně jako u sporů vedených před soudními orgány, kdy se neuplatní plně zásada materiální pravdy ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Řízení dle ustanovení § 141 správního řádu, tedy sporné správní řízení, není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž břemeno důkazní ve smyslu procesní odpovědnosti za prokázání tvrzených skutečností spočívá na navrhovateli. V tomto smyslu je nutno konstatovat, že navrhovatel neunesl své břemeno tvrzení a ani důkazní, neboť odůvodnění jeho názoru na daný spor nelze shledat dostatečným, když tento v podstatě pouze předkládá svůj názor na aplikaci vyhlášky č. 441/2012 Sb. tak, aby ospravedlnil svůj nárok na podporu, avšak prakticky bez doložení jakýchkoli relevantních důkazů, resp. tento zejména dále odkazuje na nejednoznačnost prováděcího právního předpisu, kterou ovšem Energetický regulační úřad v žádném případě neshledává.

V průběhu řízení byly provedeny důkazy listinami předloženými ze strany navrhovatele i odpůrce (blíže viz výše), a to zejména Protokolem č. 031301615 ze dne 3. června 2015, Vyřízením námitek kontrolované osoby ze dne 11. srpna 2015, Dodatkem č. 1 k protokolu č. 031301615 ze dne 11. srpna 2015, Výpisem z provedené kontroly protokolu č. 031301615 ze dne 18. prosince 2015, sdělením Státní energetické inspekce ze dne 3. března 2016, emailovou komunikací s [REDAKCE] výpisy z účtu navrhovatele, písemnými sděleními o provedeném zápočtu vzájemných pohledávek a jednotlivými vyjádřeními navrhovatele i odpůrce včetně poskytnutých příloh, kdy současně bylo dle návrhu vycházeno ze správního spisu vedeného pod sp. zn. SLS-04822/2016-ERU. Energetický regulační úřad vzal za svá skutková zjištění také shodná tvrzení účastníků řízení. Podklady shromážděné v rámci tohoto správního řízení tak Energetický regulační úřad považuje za postačující pro zjištění stavu věci.

Přestože bylo současně požadováno, aby byly provedeny další důkazy, kdy odpůrce konkrétně navrhoval, aby byla vyžádána zpráva Státní energetické inspekce k následnému posouzení, zda jsou její závěry uvedené v protokolu a souvisejících písemnostech správné s ohledem na rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu, č. j. 048822-20/2016-ERU, ze dne 21. září 2016, nedošlo ze strany Energetického regulačního úřadu k jejich provedení, neboť stávající podklady byly shledány jako naprosto dostačující, resp. navržené důkazy by dle Energetického regulačního úřadu nepřinesly ve věci žádná nová zjištění relevantní pro daný spor. Nadto je možno shodně jako navrhovatel konstatovat, že v případě Státní energetické inspekce se nejedná o orgán, kterému by příslušel závazný výklad právních předpisů, jímž by byl Energetický regulační úřad povinen se řídit, kdy nadto si lze jen těžko představit, že by se Státní energetická inspekce bez dalšího odchýlila od svého

stanoviska uplatněného v rámci příslušné kontroly, aniž by v tomto směru učinila patřičné kroky k nápravě apod.

Ve vztahu k hodnocení důkazů Energetický regulační úřad dále vidí potřebu vyjádřit se ke skutečnosti vyplývající z rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu, č. j. 04822-20/2016-ERU, ze dne 21. září 2016, a to konkrétně k tomu, že dle mínění druhoinstančního správního orgánu Energetický regulační úřad pouze opsal kontrolní protokol Státní energetické inspekce s tím, že tento považoval za správný, byť navrhovatel (tehdy v postavení odpůrce) závěry v něm uvedené zpochybňoval. I když Energetický regulační úřad pokládal v řízení vedeném pod sp. zn. SLS-04822/2016-ERU zjištění Státní energetické inspekce za stěžejní při rozhodování daného sporu, nebylo jeho úmyslem v tomto jen převzít stanovisko citovaného správního orgánu. Jelikož se však tehdy plně s tímto ztotožnil, mohlo se jevit, že prvoinstanční správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav. V průběhu tohoto řízení tak Energetický regulační úřad sám provedl analýzu dotčených ustanovení právních předpisů, resp. především odst. 2 a 3 písm. a) přílohy č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb., jejichž výklad představoval jádro sporu, kdy má za to, že jako ústřední správní orgán pro oblast energetiky má k dispozici zaměstnance, kteří jako úřední osoby jsou nadány dostatečnými odbornými znalostmi pro posouzení předmětné věci, a proto nebylo nezbytné ustanovit znalce pro vypracování znaleckého posudku. V tomto ohledu pak Energetický regulační úřad musí konstatovat, že se jeho interpretace liší od výkladu navrhovatele, kdy neshledal jeho argumentaci odůvodňující jeho postup při výpočtu minimální účinnosti výroby energie za dostatečnou. Co se potom týče zpochybnění závěrů protokolu Státní energetické inspekce navrhovatelem, lze shrnout, že tento souhlasí s provedenými výpočty, zadanými hodnotami apod., jen se jeho interpretace právního předpisu rozchází s právním výkladem předloženým kontrolním správním orgánem, kdy v podstatě odůvodnění navrhovatele bylo postaveno na shodných tvrzeních jako v tomto správním řízení, tedy především že pro účely navrhovatele bylo třeba využít výpočet dle odst. 3 písm. a) přílohy č. 4 vyhlášky č. 441/2012 Sb., resp. že předmětná prováděcí vyhláška je nejednoznačná. Navrhovatel tedy opět předložil pouze svůj subjektivní názor na danou věc, který ovšem nebyl z jeho strany podložen žádnými relevantními důkazy a tvrzeními, ostatně jako v tomto sporném správním řízení. Tomu také odpovídá fakt, že Státní energetická inspekce nepřehodnotila v rámci podaných námitek svůj názor na výklad vyhlášky č. 441/2012 Sb. pro zjišťování údajů nezbytných při uplatňování nároku na podporu navrhovatelem. Tato skutečnost však není pro daný spor vůbec rozhodná, neboť Energetický regulační úřad si v rámci rozhodování na základě předložených podkladů sám učinil úsudek o aplikaci a interpretaci ustanovení právních předpisů vztahujících se k předmětu tohoto sporu.

Energetický regulační úřad má tudíž za dostatečně prokázané, že ze strany navrhovatele nebyly splněny podmínky nezbytné pro nárok na provozní podporu tepla dle ustanovení § 24 odst. 3 zákona o podporovaných zdrojích v částce ve výši 5.254.588 Kč, tedy že by odpůrci bylo možno uložit povinnost navrhovateli tuto částku zaplatit.

Podle ustanovení § 141 odst. 7 správního řádu platí, že rozhodnutím ve sporném řízení správní orgán návrhu zcela, popřípadě zčásti vyhoví, anebo jej zamítne, popřípadě ve zbylé části zamítne. Energetický regulační úřad s ohledem na odůvodnění tohoto rozhodnutí rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat rozklad k Radě Energetického regulačního úřadu do 15 dnů od jeho doručení, a to jeho podáním Energetickému regulačnímu úřadu.

Lhůta pro podání rozkladu se počítá ode dne následujícího po doručení rozhodnutí, nejpozději však po uplynutí desátého dne ode dne, kdy bylo nedoručené a uložené rozhodnutí připraveno k vyzvednutí.

Mgr. Zuzana Altmannová
oprávněná úřední osoba
oddělení sporných a schvalovacích řízení

Rozdělovník:

společnost Energetické centrum, s. r. o.
společnost OTE, a. s.